

CASSANDRA CLARE

# Stad van Glas

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD  
DEEL 3

Vertaald uit het Engels door Elsbeth Witt

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Voor mijn moeder.  
'Ik tel alleen de uren die stralen.'

*Moeizaam is de weg  
Die ons weer uit de hel voert naar het licht.*

John Milton, *Het paradijs verloren*

## DEEL I

### Vonken spatten omhoog

*De mens is voor het ongeluk geboren –  
zoals vonken uit het vuur omhoog spatten.*

Job 5:7

# I

## De Poort

De korte periode van strenge vorst van vorige week was voorbij. De zon scheen en Clary rende door de rommelige voortuin van Lukes huis. Ze had haar capuchon op, zodat haar haar niet in haar gezicht zou waaien. Het was dan misschien warmer geworden, maar er stond nog steeds een stevige wind vanaf de East River. Het rook naar chemische stoffen, vermengd met de geur van asfalt die zo typisch was voor Brooklyn en verbrande suiker van de verlaten fabriek verderop in de straat.

Simon wachtte op haar op de veranda. Zijn Nintendo DS balanceerde op zijn knieën en hij was druk in de weer met het pennetje. 'Eerste!' zei hij toen ze de trap op kwam lopen. 'Ik ben vet goed in Mario Kart.'

Clary deed haar capuchon af, schudde haar haar uit haar ogen en zocht in haar zak naar haar sleutels. 'Waar ben je geweest? Ik heb de hele ochtend geprobeerd je te bellen.'

Simon sprong op en stopte de spelcomputer in zijn tas. 'Ik was bij Eric. Oefenen met de band.'

Clary hield op met rommelen aan het slot, dat altijd stroef ging, en keek hem verbaasd aan. 'Oefenen met de band? Bedoel je dat je nog steeds...'

'In de band zit? Ja, natuurlijk. Waarom zou ik niet meer in de band zitten?' Hij kwam naast haar staan. 'Hier, laat mij maar even.'

Clary keek hoe Simon de sleutel op precies de juiste manier omdraaide, waardoor het oude, verroeste slot opensprong. Zijn

hand ging langs de hare. Zijn huid was koud, de temperatuur van de lucht buiten. Ze rilde een beetje. Ze hadden pas vorige week besloten dat ze toch geen liefdesrelatie met elkaar wilden en ze raakte nog steeds een beetje in de war als ze hem zag.

‘Dank je.’ Ze nam de sleutel weer van hem aan zonder hem aan te kijken.

Het was warm in de woonkamer. Clary hing haar jas aan het haakje in de gang en liep naar de logeerkamer, met Simon achter zich aan. Ze fronste. Haar koffer lag als een open oester op het bed en haar kleren en schetsboeken lagen eromheen.

‘Ik dacht dat je maar een paar dagen naar Idris ging,’ zei Simon, die de troep afkeurend in zich opnam.

‘Ja, maar ik weet niet wat ik allemaal moet meenemen. Ik heb bijna geen rokjes of jurkjes en wat als ik daar nou geen broeken aan kan?’

‘Waarom zou je daar geen broeken aan kunnen? Het is een ander land, geen andere eeuw.’

‘Maar schaduwjagers zijn zo ouderwets en Isabelle draagt bijna altijd jurken.’ Clary zuchtte. ‘Laat maar. Ik maak me gewoon zorgen om mijn moeder en ik reageer het af op mijn garderobe. Laten we ergens anders over praten. Hoe was het met de band? Hebben jullie al een naam?’

‘Het was leuk.’ Simon ging op het bureau zitten. Zijn benen bungelden over de rand. ‘We willen een nieuw motto. Iets van “We hebben de hele wereld gezien en we rocken overal”.’

‘Heb je Eric en de anderen verteld dat je...’

‘Dat ik een vampier ben? Nee. Dat is niet iets wat je zomaar even vertelt.’

‘Misschien niet, maar het zijn je vrienden. Ze moeten het weten. En bovendien zullen ze je alleen maar een rockgod vinden, net als die vampier Lester.’

‘Lestat,’ zei Simon. ‘Die vampier heet Lestat. En die bestaat niet. En jij vertelt toch ook niet aan al je vrienden dat je schaduwjager bent?’

‘Welke vrienden? Jij bent mijn vriend.’ Ze liet zich op het bed vallen en keek naar Simon. ‘En ik heb het jou toch verteld?’

‘Omdat je niet anders kon.’ Simon hield zijn hoofd schuin en bestudeerde haar. Het licht op het nachtkastje weerkaatste in zijn ogen en maakte ze zilver. ‘Ik zal je missen als je weg bent.’

‘Ik jou ook,’ zei Clary, al was ze zo zenuwachtig voor de reis dat ze zich niet goed kon concentreren. Ik ga naar Idris! dacht ze de hele tijd. Ik ga naar het land van de schaduwjagers, de Stad van Glas. Ik ga mijn moeder redden.

En ik ga naar Jace.

Simons ogen werden groter, alsof hij haar gedachten kon lezen, maar zijn stem was kalm. ‘Vertel me nog eens een keer waarom je naar Idris moet. Waarom kunnen Madeleine en Luke het niet zonder jou regelen?’

‘Mijn moeder heeft de vloek die haar in deze toestand heeft gebracht, gekregen van een heksenmeester. Ragnor Fell. Madeleine zegt dat we hem moeten vinden als we willen weten hoe we de vloek moeten omkeren. Maar hij kent Madeleine niet. Hij kent mijn moeder wel, en Madeleine denkt dat hij mij zal vertrouwen omdat ik zoveel op haar lijkt. En Luke kan niet mee. Hij kan wel naar Idris, maar blijkbaar kan hij Alicante niet in zonder toestemming van de Kloof, en die willen ze niet geven. En zeg er alsjeblieft niets over tegen hem. Hij vindt het echt niet leuk dat hij niet met me mee kan. Als hij Madeleine niet kende, zou hij me waarschijnlijk helemaal niet laten gaan.’

‘De Lightwoods zijn daar toch ook? En Jace? Die kunnen je helpen. Ik bedoel, Jace heeft toch gezegd dat hij je zal helpen? Hij vindt het toch niet erg dat je meegaat?’

‘Natuurlijk zal hij me helpen,’ zei Clary. ‘En natuurlijk vindt hij het niet erg. Hij vindt het prima.’

Maar dat was een leugen.

Nadat Clary met Madeleine had gepraat bij het ziekenhuis, was ze meteen naar het Instituut gegaan. Jace was de eerste aan wie

ze het geheim van haar moeder had verteld. Ze had het zelfs eerder aan hem verteld dan aan Luke. En hij had daar gestaan en haar aangestaard en hij was steeds bleker geworden, alsof ze hem niet vertelde hoe ze haar moeder kon redden, maar langzaam al zijn bloed uit zijn aderen liet lopen.

‘Je gaat niet,’ zei hij zodra ze klaar was met haar verhaal. ‘Al moet ik je vastbinden en boven op je zitten, je gaat niet naar Idris. Haal dat krankzinnige idee maar uit je hoofd.’

Het voelde alsof hij haar een klap in haar gezicht had gegeven. Ze had gedacht dat hij blij zou zijn. Ze had zich de hele weg van het ziekenhuis naar het Instituut gehaast om het hem te vertellen en nu keek hij haar aan met een meedogenloze blik. ‘Maar jij gaat wel.’

‘Ja, we gaan. We moeten gaan. De Kloof heeft al zijn actieve leden opgeroepen voor een vergadering. Ze gaan stemmen over wat ze gaan doen met Valentijn, en aangezien wij de laatste mensen zijn die hem hebben gezien...’

Clary onderbrak hem. ‘Maar waarom kan ik dan niet mee? Als jullie toch al allemaal gaan...’

Haar vastberadenheid leek hem nog kwader te maken. ‘Omdat het daar niet veilig is voor jou.’

‘Alsof het hier zo veilig is! Ik ben de afgelopen maand wel tien keer bijna vermoord, en dat was gewoon hier in New York.’

‘Dat komt doordat Valentijn zich concentreerde op de twee levensinstrumenten die zich hier bevonden.’ Jace sprak met op-eengeklemd kaken. ‘Hij zal zich nu op Idris richten, dat weten we allemaal...’

‘Dat weten we helemaal niet zo zeker,’ zei Maryse Lightwood. Ze had in de schaduw van de deuropening gestaan. Ze hadden haar allebei niet gezien. Ze liep nu naar hen toe in het volle licht. Daardoor was de vermoeidheid op haar gezicht goed te zien. Haar man, Robert Lightwood, was gewond geraakt in de strijd vorige week. Hij had demonengif op zich gekregen en had voortdurend verzorging nodig. Clary kon zich



bijna niet voorstellen hoe vermoeiend dat moest zijn. 'En de Kloof wil Clarissa ontmoeten. Je weet dat dat zo is, Jace.'

'De Kloof kan opflikkeren.'

'Jace,' zei Maryse, die voor de verandering oprecht moederlijk klonk. 'Let op je taalgebruik.'

'De Kloof kan zoveel willen,' ging Jace door. 'Maar wij hoeven hun niet alles te geven.'

Maryse wierp hem een veelbetekenende blik toe, alsof ze precies wist waar hij het over had, maar er niet over wilde praten. 'De Kloof heeft meestal gelijk, Jace. Het is niet onredelijk dat ze met Clary willen praten, na wat zij allemaal heeft meegemaakt. Clary zou hun veel kunnen vertellen.'

'Ik kan hun alles vertellen wat ze willen weten,' zei Jace.

Maryse zuchtte en keek met haar blauwe ogen naar Clary. 'Dus jij wilt naar Idris, begrijp ik?'

'Een paar dagen maar. Ik zal heus niet in de weg lopen,' zei Clary, die Jace' woedende blik negeerde en Maryse aankeek. 'Dat zweer ik.'

'De vraag is niet of je wel of niet in de weg zult lopen. De vraag is of je bereid bent om de Kloof te ontmoeten. Ze willen met je praten. Als je dat niet wilt, betwijfel ik of we toestemming zullen krijgen om jou mee te nemen.'

'Nee...' begon Jace.

'Ik ga wel naar de Kloof,' onderbrak Clary hem, al kreeg ze koude rillingen bij de gedachte. De enige afgezant van de Kloof die ze ooit had ontmoet, was de inquisiteur, en die was nou niet bepaald vriendelijk geweest.

Maryse wreef met haar vingertopjes over haar slapen. 'Dat is dan geregeld.' Maar ze klonk niet opgelucht. Eerder gespannen en kwetsbaar, als een te strak gespannen vioolsnaar. 'Jace, laat Clary uit en kom naar de bibliotheek. Ik moet met je praten.'

Ze verdween zonder gedag te zeggen weer in de schaduw. Clary staarde haar na en kreeg het gevoel dat ze zojuist in een bad met ijswater was gedompeld. Alec en Isabelle leken echt dol

op hun moeder te zijn, en ze wist zeker dat Maryse geen slechte vrouw was, maar ze was nou niet bepaald hartelijk.

Jace had zijn lippen op elkaar geperst. 'Nou, je hebt het voor elkaar, hoor.'

'Ik moet gewoon naar Idris, zelfs als jij niet begrijpt waarom,' zei Clary. 'Ik moet dit doen voor mijn moeder.'

'Maryse vertrouwt de Kloof te veel,' zei Jace. 'Ze gelooft dat de Kloof perfect is en ik kan haar niet vertellen dat dat niet zo is, omdat...' Hij onderbrak zijn zin.

'Omdat dat iets zou zijn wat Valentijn zou zeggen.'

Ze verwachtte dat hij woedend zou worden, maar het enige wat hij zei, was: 'Niemand is perfect.' Hij drukte met zijn wijsvinger op de knop van de lift. 'Zelfs de Kloof niet.'

Clary vouwde haar armen over elkaar. 'Is dat echt waarom je niet wilt dat ik meega? Omdat het niet veilig is?'

Jace keek verbaasd. 'Wat bedoel je? Waarom zou ik anders niet willen dat je meegang?'

Ze slikte. 'Omdat...' *Omdat je me hebt verteld dat je geen gevoelens meer voor me hebt, en dat is heel ongemakkelijk, want ik heb ze nog wel voor jou. En ik durf te wedden dat je dat weet.*

'Omdat ik niet wil dat mijn kleine zusje me overal achtervolgt?' Er zat een scherpe klank in zijn stem. Hij klonk spottend en er zat nog een emotie in die ze niet helemaal kon plaatsen.

De lift kwam ratelend tot stilstand. Clary schoof het hek opzij, stapte naar binnen en draaide zich om naar Jace. 'Ik ga niet omdat jij er zal zijn. Ik ga omdat ik mijn moeder wil helpen. Onze moeder. Ik moet haar helpen. Snap je dat dan niet? Als ik dit niet doe, wordt ze misschien nooit wakker. Doe dan tenminste alsof het je iets kan schelen.'

Jace legde zijn handen op haar schouders. Zijn vingers raakten de blote huid van haar nek en ze zonden nutteloze, weerloze rillingen over haar rug. Hij had wallen onder zijn ogen, zag Clary zonder dat ze dat wilde, en zijn wangen waren ingevallen. De zwarte trui die hij droeg, zorgde ervoor dat zijn bleke huid, die

onder de blauwe plekken zat, nog meer opviel. Zijn donkere wimpers deden hetzelfde. Hij zat vol contrasten. Als ze hem zou verven, zou ze zwart, wit en grijs gebruiken, en goud voor zijn ogen.

‘Laat mij het doen.’ Hij sprak zachtjes maar dwingend. ‘Ik kan haar helpen. Vertel me waar ik heen moet, naar wie ik moet vragen. Ik zal alles doen wat nodig is.’

‘Madeleine heeft de heksenmeester verteld dat ik zal komen. Hij verwacht Jocelyns dochter, niet Jocelyns zoon.’

Jace pakte haar schouders nog steviger beet. ‘Vertel haar dan dat de plannen veranderd zijn. Ik ga, niet jij. Niet jij.’

‘Jace...’

‘Ik zal alles doen,’ zei hij. ‘Ik doe alles wat je wilt, als jij belooft om hier te blijven.’

‘Dat kan ik niet.’

Hij liet haar los, alsof ze hem had weggeduwd. ‘Waarom niet?’

‘Omdat ze mijn moeder is, Jace,’ zei ze.

‘Ze is ook mijn moeder.’ Zijn stem was kil. ‘Waarom heeft Madeleine jou eigenlijk benaderd? Waarom is ze niet naar ons allebei gekomen?’

‘Je weet wel waarom.’

‘Omdat jij voor haar Jocelyns dochter bent. Maar ik zal altijd Valentijns zoon blijven,’ zei hij nog killer.

Hij liet het hek tussen hen dichtvallen. Ze keek hem door het hek heen aan. Door het patroon ervan werd zijn gezicht opgedeeld in diamantvormige stukjes. Door een van de diamanten keek een gouden oog haar aan, trillend van woede.

‘Jace...’ begon ze.

Maar de lift kwam in beweging en bracht haar naar de donkere stilte van de kathedraal.

‘Aarde aan Clary.’ Simon zwaaide naar haar. ‘Ben je wakker?’

‘Ja, sorry.’ Ze ging zitten en schudde met haar hoofd om weer

helder na te kunnen denken. Dat was de laatste keer dat ze Jace had gezien. Ze had daarna nog geprobeerd hem te bellen, maar hij had niet opgenomen, dus ze had al haar plannen om naar Idris te reizen met de Lightwoods afgestemd. Ze had Alec als tussenpersoon gebruikt en dat had hij niet echt leuk gevonden. Arme Alec. Hij stond tussen Jace en zijn moeder in en probeerde het allemaal goed te doen. 'Zei je iets?'

'Alleen dat Luke volgens mij terug is,' zei Simon, die van het bureau sprong, net toen de slaapkamerdeur openging. 'En daar is hij.'

'Hé, Simon.' Luke klonk kalm en misschien ook een beetje moe. Hij droeg een versleten spijkerjas, een flanellen blouse en een oude ribbroek, met laarzen eronder die eruitzagen alsof ze hun beste tijd tien jaar geleden al hadden gehad. Zijn bril zat in zijn bruine haar, dat grijzer leek dan Clary zich herinnerde. Hij had een vierkant pakketje met een groen lint eromheen onder zijn arm. Hij gaf het aan Clary. 'Ik heb iets voor je gekocht, voor je reis.'

'Dat had je niet hoeven doen!' protesteerde Clary. 'Je hebt al zoveel gedaan...'. Ze dacht aan de kleren die hij voor haar had gekocht nadat al haar bezittingen vernietigd waren. Hij had een nieuwe telefoon voor haar gekocht, nieuwe tekenspullen. En dat allemaal zonder dat ze het had gevraagd. Bijna al haar bezittingen waren cadeaus van Luke. *En je bent het er niet mee eens dat ik ga.* Die laatste gedachte hing onuitgesproken tussen hen in.

'Dat weet ik. Maar ik zag hem en ik moest aan je denken.' Hij gaf haar de doos.

In de doos zaten lagen zacht papier. Clary haalde het papier weg en haar hand raakte iets wat heel zacht aanvoelde. Ze slaakte een gillette van verrassing. Het was een donkergroene fluwelen mantel, met gouden stiksels, koperen knopen en een grote capuchon. Ze legde hem op haar schoot en streefde het zachte materiaal. 'Het lijkt op iets wat Isabelle zou kunnen dragen,' riep ze uit. 'Een reismantel van een schaduwjager.'

‘Precies. Nu zul je er iets meer uitzien zoals zij,’ zei Luke. ‘Als je in Idris bent.’

Ze keek naar hem. ‘Wil je dat ik eruitzie als een van hen?’

‘Clary, je bent een van hen.’ Hij lachte, maar het was een verdrietige lach. ‘Bovendien weet je zelf ook hoe ze buitenstaanders behandelen. Nu hoor je er een beetje meer bij.’

Simon snoof minachtend en Clary voelde zich schuldig. Ze was bijna vergeten dat hij hier was. Hij keek op zijn horloge. ‘Ik moet gaan.’

‘Maar je bent er net!’ protesteerde Clary. ‘Ik dacht dat we misschien iets leuks konden doen. Een filmpje kijken...’

‘Jij moet inpakken.’ Simon glimlachte vrolijk. Ze geloofde bijna dat hij echt nergens mee zat. ‘Ik kom nog wel even gedag zeggen voordat je gaat.’

‘O, kom op,’ zei Clary. ‘Blijf.’

‘Dat kan niet,’ zei hij. ‘Ik heb met Maia afgesproken.’

‘O. Leuk,’ zei Clary. Maia was aardig, dacht ze. Ze was slim. Ze was knap. En ze was een weerwolf. Een weerwolf met een zwak voor Simon. Maar misschien was dat wel hoe het zou moeten zijn. Misschien moest hij wel gewoon meer vrienden hebben die benedenling waren. Hij was nu tenslotte zelf ook een benedenling. Hij zou eigenlijk helemaal geen tijd moeten doorbrengen met schaduwjagers als Clary. ‘Nou, dan moet je maar gaan.’

‘Dat moet ik inderdaad.’ Ze kon in zijn donkere ogen niet lezen wat hij precies dacht. Dat was nieuw. Ze wist eerst altijd wat hij bedoelde. Ze vroeg zich af of dit misschien kwam omdat hij een vampier was geworden. Of misschien was het iets anders. ‘Doei,’ zei hij, terwijl hij met één hand haar haar uit haar gezicht haalde en naar haar toe boog alsof hij haar wilde zoenen. Toen stopte hij en deed een stap terug. Hij keek onzeker. Ze keek verbaasd op, maar hij was al weg. Hij liep langs Luke de deur uit. Ze hoorde de voordeur dichtslaan.

‘Hij doet zo raar,’ zei ze. Ze hield de fluwelen mantel stevig

vast om zichzelf gerust te stellen. 'Denk je dat dat komt omdat hij een vampier is?'

'Waarschijnlijk niet,' zei Luke. Hij leek het grappig te vinden. 'Als je een benedenling wordt, blijven je gevoelens hetzelfde. Geef hem gewoon de tijd. Jij hebt het tenslotte uitgemaakt.'

'Dat is niet waar. Hij is degene die het heeft uitgemaakt.'

'Omdat jij niet verliefd op hem was. Dat is een lastige positie om in te verkeren en ik vind dat hij er behoorlijk goed mee omgaat. De meeste tienerjongens zouden mokken of onder je raam gaan staan met een gettoblaster.'

'Niemand heeft meer een gettoblaster tegenwoordig. De jaren tachtig zijn voorbij.' Clary klom van het bed en trok de mantel aan. Ze knoopte hem tot bovenaan dicht en genoot van het zachte fluweel. 'Ik wil gewoon dat Simon weer normaal doet.' Ze bekeek zichzelf in de spiegel en was aangenaam verrast. Door de groene kleur viel haar rode haar nog meer op en leken haar ogen feller. Ze keek naar Luke. 'Vind je het mooi?'

Hij stond met zijn handen in zijn zakken tegen de deuropening geleund. Er trok een schaduw over zijn gezicht toen hij naar haar keek. 'Je moeder had net zo'n jas toen ze even oud was als jij,' was alles wat hij zei.

Clary begroef haar handen in de mouwen van de zachte jas. Nu Luke het over haar moeder had, met die verdrietige blik in zijn ogen, kon ze wel huilen. 'We gaan later vandaag toch nog naar haar toe?' vroeg ze. 'Ik wil nog gedag zeggen voordat ik ga en haar vertellen wat ik ga doen. Dat alles goed komt.'

Luke knikte. 'We kunnen later vandaag nog wel even naar het ziekenhuis. En Clary?'

'Wat?' Ze wilde eigenlijk niet naar hem kijken, maar ze was opgelucht om te zien dat hij niet meer zo verdrietig keek.

Hij glimlachte. 'Normaal zijn is ook niet alles.'

Simon keek van het papiertje in zijn hand naar de kathedraal. Hij kneep zijn ogen samen tegen de lage middagzon. Het Insti-

tuut doemde op tegen de blauwe lucht. Een granieten gebouw met puntige ramen en bogen, omringd door een hoge stenen muur. Waterspuwers loerden vanaf de randen van het dak naar beneden, alsof ze hem uitdaagden om de voordeur te benaderen. Het zag er heel anders uit dan de eerste keer dat hij het had gezien, vermomd als een vervallen ruïne, maar toen was hij nog geen benedenling.

*Je hoort hier niet.* De woorden waren wreed, scherp en giftig. Simon wist niet zeker of hij de waterspuwer hoorde praten of dat het zijn eigen gedachten waren. *Dit is een kerk en jij bent verloekt.*

‘Hou je kop,’ mompelde hij halfhartig. ‘Bovendien geef ik niets om kerken. Ik ben joods.’

In de muur zat een ijzeren hek. Simon legde zijn hand op de deurklink en verwachtte half dat zijn huid zou branden van de pijn, maar er gebeurde niets. Blijkbaar was het hek niet heilig. Hij duwde het open en was al halverwege het stenen pad, toen hij stemmen hoorde. Meerdere, vertrouwde stemmen. Dichtbij.

Of misschien toch niet zo dichtbij. Hij was bijna vergeten hoe zijn gehoor was verscherpt sinds zijn verandering. Net als zijn zicht. Het klonk alsof de stemmen vlak naast hem waren, maar toen hij over het smalle pad langs de zijkant van het Instituut liep, zag hij dat er een stuk verder weg, aan de andere kant van het terrein, een groep mensen stond. Het gras stond hoog en bedekte het pad dat langs de verlepte rozenstruiken liep. Er was zelfs een stenen bankje, bedekt met groen mos. Dit was ooit een echte kerk geweest, voordat de schaduwjagers het hadden overgenomen.

De eerste die hij zag was Magnus, die leunde tegen de met mos bedekte stenen muur. Magnus was niet te missen. Hij droeg een wit T-shirt met verfspetters op een leren broek in regenboogkleuren. Tussen de in het zwart geklede schaduwjagers leek hij een felgekleurde bloem. Alec zag er bleek en ongemakkelijk uit. Isabelles lange zwarte haar was met zilveren linten bij elkaar ge-

bonden. Ze stond naast een klein jongetje. Dat moest Max zijn, de jongste. Daarnaast stond hun moeder, die eruitzag als een langere, magere versie van haar dochter, met hetzelfde lange zwarte haar. Daarnaast stond een vrouw die Simon niet kende. Eerst dacht Simon dat ze oud was, omdat haar haar bijna wit was, maar toen ze zich omdraaide om iets tegen Maryse te zeggen, zag hij dat ze niet ouder dan vijfendertig of veertig kon zijn.

En Jace was er ook. Hij stond buiten de groep, alsof hij er niet helemaal bij hoorde. Hij was net als de anderen gekleed in zwarte schaduwjagerskleren. Als Simon zwarte kleren aantrok, zag hij eruit alsof hij onderweg was naar een begrafenis, maar Jace leek stoer en gevaarlijk. En blonder. Simon voelde zijn schouders verstijven en vroeg zich af of zijn wrok tegen Jace ooit over zou gaan. Misschien zou hij het na verloop van tijd vergeten. Hij wilde zich niet zo voelen, maar er lag een zware steen op zijn niet-kloppende hart.

Er was iets raars aan deze samenkomst, maar toen draaide Jace zich naar hem om, alsof hij zijn aanwezigheid voelde, en Simon zag zelfs van deze afstand het dunne witte litteken op zijn keel, net boven zijn kraag. De wrok in zijn borstkas trok weg en maakte plaats voor iets anders. Jace gaf een kort knikje in zijn richting. 'Ik ben zo terug,' zei hij tegen Maryse, op een toon die hij nooit tegen zijn eigen moeder zou gebruiken. Hij klonk als een volwassene die tegen een andere volwassene praatte.

Maryse gaf met een afwezig gebaar haar toestemming. 'Ik snap gewoon niet waarom het zo lang duurt,' zei ze tegen Magnus. 'Is dat normaal?'

'Het enige wat hier niet normaal is, is de korting die ik jullie geef.' Magnus tikte met de hak van zijn laars tegen de muur. 'Normaal gesproken vraag ik twee keer zoveel.'

'Het is slechts een tijdelijke Poort. Het is alleen om ons naar Idris te krijgen. En ik verwacht dat je hem daarna weer sluit. Dat is onze afspraak.' Ze wendde zich tot de vrouw die naast